Η άμβλωση είναι θανάτωση (Μοναχός Αββακούμ Αγιορείτης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 5 Απριλίου, 2023

Δικαιϊκὴ ὁριοθέτησις τοῦ προβλήματος τῶν **ἀμβλώσεων** καὶ ἡ ὁριοθέτησις τοῦ «προβλήματος» τῆς Πολιτείας νὰ τὸ δῆ καὶ νὰ τὸ ἀντιμετωπίση εἰς τὴν σωστήν του διάστασιν

Ἡ ἄμβλωση εἶναι θανάτωση. Στὴ λεξικογραφία ἡ κατὰ κυριολεξία σημασία τῆς λέξης θανάτωση συναντᾶται ὡς «ἐκτέλεση θανατικῆς ποινῆς».

Στὴν περίπτωση τῶν ἀμβλώσεων ἔχουμε θανάτωση, δηλαδὴ ἐκτέλεση θανατικῆς ποινῆς, χωρὶς ὁ θανατούμενος... νὰ ἔχει διαπράξει κάτι τὸ κολάσιμο καὶ προπαντός... χωρὶς νὰ ὑπάρχει σχετικὴ καταδικαστικὴ ἀπόφαση.

Εἶναι ἐπίσης γνωστὸ ὅτι ὁ φόνος (ἀνθρωποκτονία), δηλαδὴ ἡ βίαιη ἀφαίρεση τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου ἐπισύρει τὴν βαρύτερη ὅλων τῶν ποινῶν, ἀπ' ὅσες προβλέπονται γιὰ ποινικὰ ἀδικήματα.

Ὁ μόνος φόνος, πού κατὰ τὸ ἐπίσημο Κράτος δὲν εἶναι ποινικὸ ἀδίκημα καὶ δὲν διώκεται ὡς τέτοιο, εἶναι ἡ ἄμβλωση στοὺς τρεῖς πρώτους μῆνες τῆς κυήσεως. Δηλαδὴ εἶναι σὰ νὰ λέει τὸ κράτος... «σκοτῶστε ὅ,τι προλάβετε στοὺς τρεῖς πρώτους μῆνες τῆς κυήσεως, διότι ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ 4ου μήνα τὸ ἔμβρυο ἀποκτᾶ δικαιώματα καὶ προστατεύεται πλέον ἀπὸ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς Νόμους». Πρόκειται γιὰ τὸν περιβόητο νόμο περὶ ἀποποινικοποιήσεως τῶν ἀμβλώσεων (ἐκτρώσεων) ποὺ

ψηφίσθηκε στὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ ’80 (1609/86 ΦΕΚ 86).

Ἦταν κι αὐτὸς ὁ νόμος ἕνα ἀπὸ τὰ «ἐπιτεύγματα» (μαζὶ μὲ τὸ νόμο γιὰ τὸν πολιτικὸ γάμο κ.ἄ.) τῶν κοινωνικῶν ἀλλαγῶν καὶ μεταρρυθμίσεων στὴ δεκαετία τοῦ ’80 καὶ συγχρόνως... δικαίωση τῶν σχετικῶν ἀγώνων τοῦ φεμινιστικοῦ κινήματος. Αὐτὰ ζητοῦσαν μὲ διαδηλώσεις καὶ κάθε εἴδους «πολιτικοποιημένες» κινητοποιήσεις καὶ δραστηριοποιήσεις, αὐτὰ καὶ πέτυχαν...

Πάντως, ἂν ἡ Πολιτεία προέβαινε σὲ δημοψηφίσματα γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ θέματα, εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ἀποδεικνυόταν πώς τὸ «φεμινιστικὸ κίνημα» δὲν ἀντιπροσωπεύει τελικὰ τὴ βούληση καὶ τὴ σκέψη τῆς πλειονότητας τοῦ γυναικείου φύλλου, ἀλλὰ μόνο μέρος αὐτοῦ καὶ ἴσως μίας μόνο ἰσχνῆς -μονολιθικῶς ἰδεολογικοποιημένης- μειοψηφίας. Καὶ βέβαια γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, πῶς γίνεται μιὰ ἰσχνὴ μειοψηφία νὰ φαλκιδεύει τὴ βούληση καὶ τὴ γνώμη τῆς πλειονότητας τοῦ λαοῦ!...

Κάνουμε λόγο περὶ λαοῦ διότι τὸ θέμα τῶν ἀμβλώσεων δὲν εἶναι κάτι πού ἀφορᾶ μόνο καὶ ἀποκλειστικῶς τὴ γυναίκα **ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνδρα**. Καὶ βέβαια οὔτε βγῆκαν ποτὲ στοὺς δρόμους καὶ οἱ ἄνδρες κι οὔτε θὰ βγοῦν νὰ διαδηλώνουν... γιὰ τὶς ἀμβλώσεις, ὡστόσο μὲ ἕνα δημοψήφισμα θὰ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκφρασθοῦν σὲ θεσμικὸ ἐπίπεδο ἐπ’ αὐτοῦ. Βέβαια ὑπάρχει τὸ δεδομένο ὅτι τὸ ἀνδρικὸ φῦλο ἀντιπροσωπεύει τὴν (συντριπτικὴ) πλειοψηφία στὴ Βουλὴ -κάτι πολὺ εὐνοϊκὸ γιὰ τὸ γυναικεῖο φῦλο, ὅπως ἀποδεικνύεται στὴν πράξη- καθὼς τὰ αἰτήματα τοῦ γυναικείου φύλου, ὅπως αὐτά, συχνά, ἐκφράζονται ἀπὸ τὶς φωνὲς (ἢ παραφωνίες) τοῦ φεμινιστικοῦ κινήματος βρίσκουν κατὰ κανόνα κατανόηση στὸ Σῶμα τῆς Βουλῆς. Μόνο, πού, ἀντὶ νὰ ἀγωνίζονται γιὰ οἰκονομικὲς παροχὲς καὶ ἐνισχύσεις τῆς οἰκογένειας (οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα, ἐπιδόματα πολυτεκνίας, ὑγειονομικὴ πρόνοια καὶ περίθαλψη) προέταξαν τὰ θέματα: «ἀμβλώσεις», «πολιτικὸς γάμος», «αὐτόματο διαζύγιο» κ.ἄ. συναφῆ. Αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει ὅτι ἔλειψαν καὶ οἱ συνετὲς φωνὲς ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν πού εἰσηγήθηκαν καὶ προώθησαν σημαντικὰ θέματα εὐρύτερου ἐνδιαφέροντος καὶ ὄχι μονοδιάστατα «γυναικείου» ἐνδιαφέροντος.

Κάθε (νέος) νόμος, πού ψηφίζεται, ἔχει κάποιο λόγο καὶ σκοπὸ καὶ ἀνταποκρίνεται σὲ κάποια ἀναγκαιότητα -πού ὑπῆρχε ἢ προέκυψε- καλύπτοντας ἔτσι κάποιο θεσμικὸ κενό. Ὁ ἐν λόγῳ νόμος γιὰ τὶς ἀμβλώσεις ὄχι μόνο δὲν ἔχει τίποτε νὰ προσφέρει σὲ σχέση μὲ τὰ παραπάνω – ἀλλὰ περιπλέκει τὰ πράγματα καὶ σωρεύει νέα προβλήματα.

Κατ’ ἀρχήν, ὡς πρὸς τὸ τυπικὸ μέρος, ὁ νόμος αὐτὸς εἶναι «διάτρητος» ἀπὸ πλευρᾶς τηρήσεως καὶ ἐκτελεστότητος. Γιὰ νὰ τηρηθεῖ ὁ νόμος θὰ πρέπει τὸ κράτος νά... τοποθετήσει σὲ κάθε γυναικολογικὴ κλινικὴ καὶ ἕνα δικαστικὸ ἐπιμελητὴ ἢ ἔστω κάποιον «ἔνορκο ἐλεγκτὴ» νὰ «ἐλέγχει» καὶ νὰ «πιστοποιεῖ», ἂν ἡ προσερχόμενη γιὰ ἐπέμβαση ἄμβλωσης γυναῖκα εἶναι ἐντός τοῦ προβλεπομένου πρώτου τριμήνου κύησης καὶ δὲν εἶναι... τρεῖς μῆνες «σὺν μία μέρα» ἢ «σὺν μία ἑβδομάδα».

Εἶναι προφανὲς ὅτι δὲν ἀντέχουν σὲ καμία σοβαρὴ κριτικὴ αὐτὰ τὰ πράγματα, ὅπως καὶ κάθε τι μὲ τὸ ὅποιο θὰ ἐπιχειρεῖτο νὰ αἰτιολογηθεῖ αὐτὸς ὁ νόμος. Πρόκειται στὴν οὐσία γιὰ «σκιὰ νόμου», καθὼς εἶναι στὴν πράξη μὴ ἐκτελεστὸς καὶ ἐφαρμόσιμος. Ἁπλῶς ρίχνει τὴ σκιὰ του ἐπάνω σὲ μιὰ πραγματικότητα, ἡ ὁποία ὑπῆρχε καὶ συνεχίζεται: Δηλαδὴ ὅ,τι ἦταν παράνομο καὶ κολάσιμο (ὡς ποινικὸ ἀδίκημα) τώρα τὸ «θολώνουμε» μ' ἕνα νόμο μιὰ πού δὲν μποροῦμε νὰ τό... καταργήσουμε ἐντελῶς ἀπὸ παράνομο καὶ κολάσιμο. Δηλαδή, ἡ παρανομία «κυοφορεῖται» μαζὶ μὲ τὸ ἔμβρυο, κατὰ τὴ λογική τοῦ Κράτους. Μόλις αὐτὴ γίνει τριῶν μηνῶν... τότε διώκεται καὶ θεωρεῖται κατ' εὐθεῖαν «ποινικὸ ἀδίκημα».

Εἶναι γνωστὸ ὅτι καὶ πρὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ ἐν λόγῳ νόμου γιὰ τὴν παύση τῆς ἔως τότε ποινικῆς διώξεως τῶν ἀμβλώσεων, οὐσιαστικὰ οἱ ἀμβλώσεις ἦταν... «ἀποποινικοποιημένες», καθὼς στὴν πράξη τηρεῖτο μιά... «διακριτικὴ σιγὴ» ἢ «ἀδράνεια» ἀπὸ πλευρᾶς ἐλέγχου καὶ διώξεως- πρᾶγμα ἐξ ἄλλου δύσκολο λόγῳ τῆς μεγάλης ἐκτάσεως τοῦ προβλήματος καὶ τῶν περιπλεκομένων ἰδιαιτεροτήτων του ὡς προσωπικοῦ προβλήματος κατὰ περίπτωση καί, συγχρόνως, ὡς δραματικοῦ κοινωνικοῦ φαινομένου.

Τουλάχιστο, ἂς ἄφηναν τὰ πράγματα ὅπως εἶχαν, διότι μὲ τὴν ψήφιση τοῦ νόμου αὐτοῦ συμβαίνουν τοῦτες οἱ παραδοξότητες μὲ τὸ κράτος: Ἀφ' ἑνός, μὲ τὴν ψήφιση τοῦ νόμου αὐτοῦ ἀποποινικοποίησης, **τὸ κράτος «καθιστᾶ ἑαυτὸ συνένοχο»** καὶ «μέτοχο ἠθικῆς αὐτουργίας», καθὼς ὅ,τι διαπράττετο (ἄμβλωση) παρανόμως, τώρα τὸ ἴδιο συνεχίζεται «μὴ παρανόμως» κατὰ τὸ πρῶτο τρίμηνο κυήσεως μὲ τὴν... ἔγκρισή του. Ἀφ' ἑτέρου, γιὰ νὰ μὴ ἀλλάξει ἐξ ὁλοκλήρου ἕνα προηγούμενο νόμο πού προέβλεπε τὴν ποινικὴ δίωξη τῶν ἀμβλώσεων (δηλ. νὰ μὴ τὸν καταργήσει), ἐπιδιώκοντας νὰ τηρήσει κάποιες «Ἰσορροπίες» καὶ νὰ ἀποφευχθοῦν μεγάλοι κραδασμοὶ στὸ κοινωνικὸ σῶμα, ἔφτιαξε στὴ θέση του ἕνα «ἐν ἀναπηρίᾳ» νόμο, καθὼς αὐτὸς ὁ νόμος «θολώνει» τὰ πράγματα καὶ στὴν πράξη, ὅπως «λειτουργεῖ» γιὰ τὸ πρῶτο τρίμηνο κυήσεως, «λειτουργεῖ» καὶ γιὰ τὰ ἄλλα τρίμηνα...

(Πηγή: orthodoxostypos.gr)